21. כי תשא. חטא וחטאה

לאחר חטא עגל הזהב, ולאחר שהחוטאים נענשו, פונה משה רבנו אל העם ואומר (שמות לב, 30): ״אַתֶּם חֲטָאתֶם חֲטָאָה גְדֹלָה.״

מתעוררת השאלה: באיזה חטא מאשים משה את בני ישראל?

כדי להבין את כוונתו, יש לשים לב לשימוש במילה ״חֲטָאָה״ (בלשון נקבה), ולא במילה ״חֵטְא״ (בלשון זכר).

הרב יוסף דב סולובייצ׳יק ז״ל (1903–1993) מפרש כי שימוש בלשון נקבה בעברית עשוי לרמוז על פסיביות, על היעדר מעש. כלומר, משה רבנו אינו מאשים את בני ישראל בעשיית העגל עצמה, אלא בחוסר מעש. במילים אחרות, בני ישראל מואשמים בכך שלא פעלו כדי לעצור את החטא. הם נותרו אדישים, והניחו לחטא להתממש מבלי להתערב.

במילה ״חֲטָאָה״ טמון מסר משמעותי: פסיביות אינה בחירה ניטרלית. לעיתים, היא מובילה לתוצאות הרסניות.